

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba...

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видав. Робітничо-Фармерське Взаємне Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на р. м. вулиці Прінсара і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

Передаєт на рік \$4.00

Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

НАУКА ЗРАДНИКАМ ПРАЦЮЮЧИХ.

В "Укр. Роб. Вістях" з 1. вересня ми помістили статтю п. н. "Мова шпіона-провокатора" про суд над шпіоном Микитином, українським гімназистом у Львові. Той суд тягнувся цілих шість тижнів. Це ж на него приїждив провокатор Цеховський з Варшави, де він найпов свою смерть.

Микола Микитин, гімназійний абсолюент, бідняк і підляк, що за 5,000 доларів, які йому обіцяли багаті Жиди, скавав, що атентат на президента Войцеховського у Львові виконали українські комуністи Стефан Панчинський і Дмитро Фідик.

Ця ніччя повторя в людському тілі — Микитин ходив кілька разів до польської поліції у Львові проситися на шпіонську службу. Голова поліції гонив його від себе, як собаку, аж поки Микитин видав не одного, може й зовсім невинного, чоловіка польській поліції. Тоді йому дали службу.

Але коли він заключив сепіфт з багатими львівськими Жидами, щоб вивести з польської торми Штайгера, якого оскаржують за атентат на президента, а на його місце посадити зовсім невинних двох українських комуністів, то Микитин так забрехався, що аж польській поліції стало ніяково. І хоч вона арештувала Панчинського, однак арештувала й Микитина та його спільників: Дворнішкова, Бєра, Коригабера і Глазермада, які підкупили Микитина.

Багачі себе викундили з торми до суду, а Микитин сидів. Шість тижнів тягнувся суд і багачі оборонили найдідібніші адвокати Львова, а Микитина ніхто не обороняв. Він сам крутив, абивався, звалював вину на других. Але багачі, які його попередньо купили, цім разом його виреклися.

Суд закінчився 17. серпня, а 18. суддя проголосив вирок. Цікавий вирок, який повинен бути наукою всім ніччезим підлякам, що продають рідного брата ворогам працюючих.

Суд присудив Микитина за клевету і обманство на 6 літ тяжкої в'язниці, загостреної що четвертьчю постом і темницею та на виплати Стефанові Панчинському 3,000 злотих відшкодування.

А всіх інших обвинувачених, багатих спільників Микитина, суд оправдав і звільнив від всякої кари.

Це власне являло повністю наукою всім ніччезим Микитинам, які тралюються і між робітниками, але найчастіше між недоречними інтелігентами. Бідний, голодний, але рівночасно ливий вирок, робить не хоче і шукає в панів легкого куска хліба. За п'ять тисяч доларів продає їм свого буйного товариша, думаючи, що коли-б і викрилась його справа, пани його не дадуть в обиду.

Подіє, ніччезме створіння! Забуває, що він тільки панський наймит і що на багатого ні суди, ні права не знайдеш. Ти підеш з паном і на мод — тебе за це повісять, а панові носоз голови не спаде. Так воно сталося і у Львові. Микитина засуджено за клевету й обманство на 6 літ тяжкої торми це й додатково каров в путрі торми, а чотирох багачів за клевету обманство і підкупуство оправдав.

Тож бейте ви, ніччезми Микитини по всіх країнах, це собі на розум. Ви нині за гроші продаєте панові рідного брата, завтра вас за це будуть судити, а пани, ваші спільники, буде з вас сміятися. Не тільки сміятися, але публічно пляче вам в лице. Бо ви на це заслужили.

УКРАЇНСЬКІ ЖОВНІРИ В МАРОКО.

Бувши петлюрівські та петрушевичівські жовніри, що по пани в полон до польської шляхти, вояку тепер в Мароко. Вони в Африці продають тепер свою кров за інтереси французького капіталу, допомагають Французам рідати Ріфів в їх власній хаті.

До цього допровадили їх Петлюра і Петрушевич, особливо перший, а також їх одноплець і союзник — Врангель.

Всі ми пам'ятаємо й наші потомки будуть пам'ятати, як українські націоналісти зі своїм "героєм" Петлюрою допомагали Пилсудському завойовувати Україну від Січу аж до Дніпра і як після поразки запроторили недобитки своєї армії в польські табори.

Всі ми пам'ятаємо й наші потомки будуть пам'ятати, як під час наступу армії Пилсудського на Київ в 1920 році дві бригади Галицьких Стрільців, послухавши своїх продажних старшин, зрадили робітничо-селянську армію і перейшли на бік Поліаків, а ті їх роззброїли і закаркували в табори.

Багато їх вигинуло від голоду, холоду і хоріб в тих таборах, деяким вдалося вирватися і вернути на Україну, але багато їх петлюрівські отамано-бандити запродали Французам. Не раз повідомлялося в газетях, як до військових таборів в Польщі приїждили французькі офіцери і під примусом "рекрутували" цих українських робітників і селян в військових мундурах до французької армії, або просто до Франції "на роботу".

Жовніри не мали виходу. Жовтоблагітні офіцери, що перекрашувалися з трьох-коліорової буйної царської армії, продавали французьким капіталістам цей живий товар. З другого боку, тиф, червінка, голод, холод примушували жовнірів виїхати гірше, аби ніше. Про поворот на Україну багаті з них боялися й думати, бо за це їх в таборах офіцери закутували до смерті.

Серед таких обставин не приходилося довго вибирати. Приїжділо їти туди, куди пани пославають.

А тепер от надходить дуже цікаву вістку про цих петлюрівських та петрушевичівських вояків в Африці поміщену в самому такій органі Петрушевича, "Українському Пралорі" з 15. серпня, 1925 р. Там ми читавмо, що до редакції "Укр. Пралору" зайшов 10. серпня буйний жовнір чужоземного французького легіону в Мароко, Українець, Федько Палушка, 26 літ, родом з Рудеччини в Галиччї. Цей Палушка, каже "Укр. Пралор", "панав у польський полон під Ялівцем, а з табору

полонених разом з 700 іншими стрільцями вивезли Палушка Поліаків нібито на роботу до Франції, а в дійсності аж на Маджаскар (острів на Індійському океані). Звідси приїждили його Французам до чужоземного легіону в Мароко, той його частини, яка була розміщена на області туніського "протекторату".

Чотири роки був Палушка в легіоні, але дуже тяжкі відносини привели його до втечі, і він разом з двома ніччезими втікачами дістався на грецький корабель, відтак через Еспанію, Амстердам, Люксембург, Мінхен, Липськ до Берліна.

Він каже (векіляти це йому відомо) "в французьких легіонах у Франції є поверх тисячі Українців". Галиччяч є там кілька сот. Значну частину становлять ті, що ріжними шляхами виїхали на роботу до Франції... В легіоні людина нічого не значить; зараз після приділення до військових частин, французьке правительство вибиває на тілі кожного нового жовніра число і трактує людину як "чуже" гірше худоби. "Освоєванн" такого "числа" на військових вправах відбувається на початку ще доволі лагідно, описати стає чимраз гірше.

Нещасна доля тих легіонерів, які попадають в руки туземців в горах! Буває іноді, що в гірських провалах Кабілі для постраху застромлюють відрубані голови на патики, а коли до їх рук попадається більший відділ європейських наемників, то з їх голів творять цілий шпалір... Вагали африканські туземці не годні зрозуміти, чого Європейці сунуть на їх землю.

Тут, здається, Палушка, переборщив, або по своїй "європейськості" не вмів цінити туземців. Африканські туземці дуже добре розуміють, чому в їх землі лізуть культурні Європейці. Туземці знають, що Європейці лізуть на їх землю тому, щоб загарбати собі всі багатства, а туземців зробити своїми невольниками.

Це оті білі європейські Папушки ріжних націй, що служать у французьких африканських легіонах, з яких там зроблено не лише числа, не знають, чому вони туди лізуть і за що буть туземці.

Туземці завзято борються своєї землі. Франція і Еспанія не можуть побороти Ріфів тою, що туземці знають апетити цих "культурних" держав. Коли-б ще так знали це легіонери, вони били-б не Ріфів, але тих, хто їх післав в Африку та повишків на їх тілі числа.

Українські жовніри у тих африканських легіонах повинні звличити своє положення Петлюрам та Петрушевичам, через політику яких вони туди попали.

Робітник.

ЖЕРТВИ ПАТРІОТИЗМУ.

Українські патріотичні політиkerи, що через кілька років торгували українським працюючим народом по Парижах і Віднях, сьогодні як злякани миші поховалися в свої нори і ні слуху, ні духу по них. Одні біли-б не Ріфів, але тих, хто їх післав в Африку та повишків на їх тілі числа. Українські жовніри у тих африканських легіонах повинні звличити своє положення Петлюрам та Петрушевичам, через політику яких вони туди попали.

Відний стрілець через свою несвідомість жаліється таким, що колиш, теж допомагав запродавати його в неволю. І парікає на людей в краю. Братіку стрільче! В краю люде в тяжкій неволі і знають одне: в неволі запродали їх українські патріоти, опираючись на тодішню армію. Людем в краю байдуже, що в тій армії були їхні сини. Вони байдужо дивляться на терніях стрілецьства за кордоном, бо самі ледво дихають від невинних мук в шляхетському пеклі.

Мрією бідоланної жертви патріотизму залишається:

Коби лишень умерти на своїй землі, де би над моїм гробом заспівав сокіт, що гніздо має своє на лобі нашій Україні.

А згадуючи колишню боротьбу з польськими панами, пів-свідомий стрілець аж сьогодні приходить до розуму і осмілюється голосно виявити, що рідні панки-дармоїди обманували їх тоді, як стрілецьство боролось на фронті. Ось що пишуть стрільці:

Ми не дивилися за посадою в уряді але перші йшли до бою, свої білі груди наставляли, нам не були страшні ворожі стріли, паншерові ати і потяги; ми казали своїм буйним голови, кров проливали в тяжких битвах а за це наш народ і не вміє хто це бився за нег. Судить самі чи я пишу правду. Я не буду боятись стати перед судом ворога і не буду запертись, що я проти него, звичайно, Польщі, не воював. Воював і маю намір, що буду скоро, бо цей час не далеко але не дам себе вивести Чехам, мене і моїх людей, щоб ми мене з людьми передавали могому ворогові. Я не буду так запертись, як д-р Селезінка, що він навіть не знав, що підписував.

Проте, прости, щоб в першій мірі американські наші брати і всі краєві політичні партії без розділу їх дороги в порозумінню з президентом У.Н.Р. д-р Петрушевичем заволодали останками У.Г. Армії в Чехословенській державі та перенесли її на територію одної держави, д-р Литви або Радянських Республік а не передавали нас нашим ворогам.

Надто далеко ти український обманний стрілець, щоб почув наш ширий голос: ніяким партіям ані президентам не в голові доля стрілецьства. Вони своє зробили і про вас старались навіть не думають. Правда, в голос вони можуть тільки патізувати з вами, але чи вели-

Коби читачі! Бажав би я лише щоб Ваші очі побачили як

ка користь голодному, як з ним симпатизувати ситий і не дає хліба?

А народ? Народ вже давно прокляв тих, що запродали його в неволю і сьогодні в глибокому підлізлаю збирає сили для нової революційної армії.

Коли було потрібно опиратись на стрілецьство, тоді буди й президенти та "міністри", а тепер, як скінчився "бізнес", то про запроданих стрільців ніхто й не думає.

Це жертви патріотизму. Сидіти, невинні жертви, бо галицький стрілець через свою несвідомість ввів в солодкі слова українських патріотів, які без совісті й чести робили з ним все, що хотіли. Сьогодні ці бідоланні жертви можуть тільки жалітися, а більше нічого. Та й жалі тут не допоможе...

КАМПАНИЯ ПРОТИ КОМУНІСТІВ В НІМЕЧЧИНІ.

В зв'язку з тим, що фашисти чинили бешкети на вулицях Берліну, голова поліції в Берліні, соціал-демократ Гезейнський, видав розпорядження зміцнити поліцію. Тимчасом в Берліні відбувалися масові робітничі демонстрації проти нового митного закону. І замість фашистів, поліція напала 17. серпня на робітничі демонстрації. Поліція соціал-демократів Гезейнського накинута на демонстрантів, як скажені пси, били їх гумовими киями, вбивши одного і багатьох ранених.

Присутний при цьому комуністичний посол Шолем намагався втрутитися, але поліція накинута на нього і біла гумовими киями робітників, що хотіли його захистити. У північному кварталі Берліну населення кидало в поліцію каміння. Багато поліцаїв поранено. Як за часів Носке, по вулицях патрулюють поліційні загони.

Друга суткаччя сталася на площі Ланцбергер, де на залик компартії зібралось 15 тисяч робітників. Поліція й тут стріляла в робітників, біла гумовими киями, прикладами та арештувала 60 осіб.

"Роте Фане" пише, що поліцей соціал-демократ тільки прикрився фашистами, але зміцнив поліцію проти комуністів. Буржуазна преса піддержала соціал-демократичну роль поліції і скажено нападала на комуністів. Криваві події в Берліні взагалі служать для буржуазної преси за привід до лютий кампанії проти компартії. По місті поширюються різні чулки, що члени червоного союзу фронтів перші напали на поліцію та що вбитих нібито застрелили демонстранти. Однак ці чулки спростовуються численними листами, що їх одержала "Роте Фане" від очевидців соціал-демократів та інших. Очевидці стверджують, що поліція стріляла в демонстрантів без попередження. Соціал-демократичний "Форверте" замовчує подію.

"Роте Фане" заявляє, що поліційні постанови, що їх видає Гезейнський, він бере аж з закону 1850 року, що був скерований проти робітників. Після оголошення постанови Гезейнського, фашистська "Дайчце Цайтунг" писала, що поліційні заходи при комуністичній демонстрації показують, проти кого скеровані постанови Гезейнського, проти тевтонців чи проти комуністів. Гезейнський виконав цього прихованого наказу.

"Роте Фане" констатує, що після оголошення Гезейнського пресою пропаганда фашистів стала ще лютіша, а в західних кварталах міста з'явилися банди моряків, готові шикити, а поліція поводилася при цьому пасивно.

На багатьох підприємствах робітничі демонстрації проти звірської розправи поліції. Комуністична фракція пруського ландтагу внесла запит до уряду, пропонуючи звільнити Гезейнського з посади, скасувати видані ним постанови, заборонити поліції носити зброю за службовими годинами та звільнити урядовців, винуватих за події 17. серпня.

ДЕМОКРАТИЧНИЙ СТРАЙК МАЙНЕРІВ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

Джан Л. Луїс, президент Ю.М.В.А. підписав з вуглевими баронами угоду, на підставі якої десять тисяч майнерів має доглядати майнів підчас страйку, а в заміну за це, вуглеві барони згодилися не приймати до роботи скеїв, так до того, доки "буде тривати страйк".

У головній квартирі вуглевих баронів сиділи коло великого столу менеджери ріжних копалень твердого вугля та переголядали закордонні ціни на него.

Дався чути голос дзвінка. — Увійдіть. — Увійдіть! — відозвалось кілька голосів нараз.

До середини увійшов Джан Л. Луїс. — Гало, гало, — закричали радно менеджери, стискаючи руку президента майнерів. — Трохи спізнився, — сказав Луїс і сія на крисло біля великого стола. — Як справи? — спитав він.

— Справи серйозні, містер Луїс і ви можете причинитися найбільше, щоб їх вирішити та совісно пологодити. У нас — пррдовжав один з менеджерів — "овер продукшн", нема скорого збутку на вугля й прийдеться закрити на якийсь час майні, а на цім потерпите

ви самі й ваша організація, чого не хочемо бачити, бо через цілий час ми були добрим приятелями та працювали рука в руку для нашої спільної справи.

— Що-ж ви бажаєте від мене? — спитав Луїс усміхаючися. — Я все був і є до ваших послуг.

— Треба увикликати страйк майнерів, а тоді ми зможемо наложити вищу ціну на вугля і підчас страйку продати. На це буде дуже добрий "екскюз", бо страйк! Ну й ви також дістанете... так само, як попередно... — А як-же це зробити? — Ми проголосимо, що будемо обнижувати платню, а ви скажіть, що майнери не годяться й все буде в порядку. Ви дістанете признання від своїх членів, що добре стоїть за їхні інтереси, а ми зробимо дуже добрий "бізнес", а віддані менеджери побачимо: знизимо платню майнерам, або ні. Це буде залежати від самих майнерів. Коли майнери в дійсності не схотять прийняти знизки платні й ви не зможе-те нічого цему зарадити, тоді останеться ця сама платня, а ви знову дістанете признання

від своїх членів за те, що ви бороли. Подайте до преси, бо ви навіть й говорити не хочете з власниками копалень.

Луїс згодився на пропозиції.

Преса заговорила, що Луїс не слухати не хоче про те, що говорять барони копалень. Буде боротися "ту де ласт дич".

В урядових державних кругах заявили, що не будуть мішатися до цієї справи, бо вона залежить лише від власників і майнерів й лише вони мають пологодити її.

Луїса зробили великим "люцинером" — героєм дня, а преса даліше заявляе, що на складах є дуже мало вугля, а на подогодження страйку нема скорого вигляду, бо містер Луїс заявив, що буде боротися "ту де ласт дич".

Знову в тій самій квартирі вуглевих баронів.

— Вед, містер Луїс, ми не хочемо, щоб наш майні були знищені, тому домагемося від вас протекції.

— Лишу десять тисяч майнерів, щоб ви вимомували воду і держали майні в порядку.

— То добре.

— Але ви підпишіть, що підчас страйку не будете приймати скеїв — "одрайт"?

— Та-ж нам їх не конче буде й потрібно на разі, жба може пізніше...

— Це треба зробити обовязково, щоб показати, як це все я міг добре уплянувати.

— Добре. Але ви старайтеся й не допускайте на мітинги комуністів, щоб часом з нашого "джоку" не вишлов пшик, щоб мирний страйк не перейшов в жорстоку клясову боротьбу.

— Я буду старатися всіми силами держати спокій, а коли буде потрібно — заряджу, аби всі майнери вернули назад до праці. З комуністами, ми вже якось справимося. Ми вже видали урядові повідомлення до всіх наших відділів, щоб по-виганяли комуністів.

Підписано "договір" й "демократичний страйк" розпочався.

Десять тисяч робітників пильнують майнів, а сто і п'ятдесят тисяч страйкують. "Сейф енд сейн" страйк!

Буржуазна преса жартує собі з угоди Луїса з баронами копалень, а клясово свідомий пролетарят Європи не може зрозуміти, як то так може бути, щоб страйкері пильнували копалень тих власників, проти яких виїшли на страйк.

А буржуазна преса містить фотографії Луїса поруч з фотографіями т.д. Кука і Ларкіна. Чистий шам над робітниками Америки!

Драпка.

ЗАКІНЧЕННЯ ПОЛЬСЬКИХ МАНЕВРІВ.

Третього і останнього дня польських кавалерійських маневрів на просторі Броди-Дубно наступило їх страшне закінчення. В Бродях наступила лютувська катастрофа, в якій забився на смерть офіцер Соколов. Катастрофа наступила з тої причини, що військовий літак замотався при злеті в кукуруду, в наслідок чого перевернувся і вилав стрімголов на землю, погребуючи під собою Сокодова.

ВІДПОВІДЬ НА ПОЛЬСЬКІ МАНЕВРИ.

Над польською границею почалися великі військові маневри Радянського Союзу. В маневрах бере участь велика кількість війська усіх родів зброї. Самой піхоти має бути на маневрах около 200 тисяч. Вуглевих пробовані нові средства оборони і наступу. Спеціальну задачу виконують літаки і відділи газового наступу. Командант маневрів обняв був командант військових сил на Україні, а тепер комісар війни Фрунзе.

Товариші! Відновляйте передачу на "Українські Робітничі Вісті"!